

i Landet, at det skal bruges; den ærede Ord- fører synes at gaa ud fra, at det ikke er Hensigten, han vil altsaa indskrænke Brugen deraf, medens jeg synes, vi skulle ubvide Brugen deraf saa vel som af Postvæsenet. Hvis den ærede Ordfører altsaa staar paa det Standpunkt, at han mener, det er en uheldig Institution, som ikke bør spredes ud over Landet, bør han sige det, og saa har man ham ogsaa meget klarere. Hvis det ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at hans Argument beviser det modsatte af, hvad han mener. Jeg ved ikke, om han har en lumst Hensigt med at fremstille saadanne Argumenter, som slaa ham selv paa Munden.

Den Telegramtakst, som foreslaas, er af den Bestaaffenhed, at den i høj Grad vanskeliggør at telegrafere. Man vil for det første have, at 50 Ore kun skulle betale 10 Ord; det vil altsaa sige, man vil saa vidt muligt indskrænke Telegrammernes Størrelse. Det, tør jeg sige, er i høj Grad en Overklassesankuelse, som her kommer til Orde. Sagen er nemlig den, at de Folk, der telegraferer sjældnest, ere dem, der naturligt bruge de mange Ord, og de Forretningsmænd og handlende her i Kjøbenhavn, til Fordel for hvem den ærede Ordfører mener, man holder Telegraf, det er for det første dem, der ere vaante til overhovedet at bruge Telegrafen, og dernæst have de Telegramadresser baade til sig selv og til dem, de sende Telegrammerne til, hvilket gør, at de spare Ord. Men den Mand, som kun afsender saa Telegrammer, er nødt til at skrive lange Adresser og ikke korte og vil som Følge deraf uvilkaarlig komme til at bruge mange Ord. Derfor man derfor vil gøre vel mod den jævne Befolkning, hvis Tale den ærede Ordfører skalde føre, maa man holde paa de 20 Ord; thi det er dem, der komme til at betale det Overstud af Ord, som man vil gøre Telegrammerne dyrere med. Ogsaa paa dette Punkt forstaar jeg ikke den ærede Ordfører, og jeg antager ogsaa, at det høje Ting, hvis det overhovedet er modtageligt for Modargumenter, dog vil give mig Ret i, at man rammer den Befolkning, som man ikke vil ramme.

Det forekommer mig overhovedet, at Sagen er saa slet forberedt, saa lidt om- talt, at man gjorde bedst i at opsætte et saa vigtigt Spørgsmaal til senere hen. Den ærede Ordfører sagde ganske rigtig, at Sagen egentlig aldrig var debatteret her i Tinget; men jeg ser ikke dert nogen Grund til, at afgøre den nu paa en Studs, det er jo dog ikke Meningen at smiglebe Folket- inget med den. Den ærede Ordfører sagde

med et uparlamentarisk Udtryk, at der ikke havde været andet end Snaf om den tid- ligere. Det lader jeg staa for den ærede Ordførers Regning, men jeg forstaar ikke, at det skalde være nogen Grund til, ikke at stænke den nogen alvorlig Overvejelse nu, tværtimod, jeg synes, at her der ikke været andet end Snaf om den tidligere, saa er der al Grund til at overveje den nu og ikke lade den gaa videre uden en virkelig grundig Underjøgelse af, hvad det er, man vil have Folketinget til, og hvad det er, man byder Befolkningen.

Jeg skal saa endnu dog nævne, at jeg ganske deler det ærede Medlem fra King- løbing (S. C. Christensens) Anskuelse paa det rent politiske Punkt, som denne Sag jo ogsaa frembyder. Jeg undrer mig rigt- tignot noget over, at man har Byst til i dette Øjeblik at byde Regeringen en Ind- tægtsforjøgelse af 100,000 Kr. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg er fuld af Be- undring over, at den højtærede Indenrigs- minister, om Forladelse, den højtærede Minister for offentlige Arbejder, har faaet dette iværksat — ja, det er svært at huske, at den højtærede Minister har stiftet Ham og er blevet en ny Minister. Man kommer til at tænke paa det gamle Ord, at „li' som han var der, saa var han der ikke, og saa var han der dog alligevel.“ Den højtærede Minister maa huske paa, at vi meget sent fik Meddelelse om, at han var blevet Minister for offentlige Arbejder. Medens hele Landet vidste det i Lørdags, meddeltes det med hele den Hensynsfuldhed, som ud- mærker den høje Regering, Tinget i Gaar, saaledes at den højtærede Minister fungerede i Lørdags som Indenrigsminister, da han slet ikke var det mere. (Modsigelse af Ministeren for offentlige Arbejder). Den højtærede Minister var ved de offentlige Arbejder fra i Fredags.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem tager fejl, det var først fra den 15de, at Ministerstiftet fandt Sted.

Brandes: Jeg læste det i Lørdags, derfor troede jeg, at den højtærede Minister ikke var Indenrigsminister mere (Ministe- ren var de offentlige Arbejder. [Su- gerslev]: Fra den 15de at regne.) Det var altsaa den højtærede Minister for offentlige Arbejder, hvem det nu er lykkedes at jette denne Sag igennem, og hvis det til offent- lige Arbejder kan regnes at saa Flertallet til at sammenmelte om Forslag her i Tinget, maa man sige, at den højtærede Minister med Rette beklæder denne Plads. Jeg vender